

[Paul Schlüter.]

til at betale afgiften for det hus, han ejede, når han sælger og oven i købet, når han flytter til sælgers marked, også kommer til at betale afgiften på sin nye ejendom. Denne dobbeltvirkning vil ofte komme til at foreligge, fordi der i disse år er en tendens til, at folk vandrer fra de befolkningsvage egne til de tæt befolkede områder.

Denne afgift vil efter skønnet give 500 mill. kr. om året. Det bliver en af vore allerstørste punktafgifter. Den gennemføres ganske uden forberedelse. Vi har ingen udvalgs- eller kommissionsbetænkning, som belyser teknikken og virkningerne i alt dette her. Det eneste, vi har, er en klar dokumentation af regeringens modvilje mod den boligform, som de fleste i befolkningen foretrækker: boligen, man selv ejer.

Der er en lang række overgangsproblemer omkring lovforslaget, som endnu er uløst, og jeg mener, at det er absolut nødvendigt, at vi ser på disse spørgsmål mellem anden og tredje behandling. Hele princippet om, at forhøjelsen fra 1 til 2½ pct. vil få tilbagevirkende kraft, kan vi ikke lade passere. Vi har bl. a. modtaget en sagligt meget stærk henvendelse fra Advokatrådet — her er jo ekspertise i disse spørgsmål — og den mener jeg ikke man kan lade være at tage alvorligt. Vi må se på spørgsmålet om overgangsproblemerne og få dem løst, inden loven bliver vedtaget.

Den flertalsbetænkning, som er afgivet af S og SF i udvalget, opfatter jeg på en række skattemæssige områder som en håndfæstning, SF nu har haft held til at pålægge regeringen. Det skal jeg ikke gå dybt ind i, men der er én ting, jeg gerne vil fremhæve fra flertalsbetænkningen, fordi den er rent polemisk og uholdbar. Det hedder i flertallets bemærkninger, at man anser regeringsforslagene, altså alle disse lovforslag, vi nu har til anden behandling, for nødvendige for at modvirke den forhøjelse af trækprocenterne, der bl. a. skyldes stigningen i de kommunale skatter — og så kommer det — og den af VKR-regeringen gennemførte underligning.

Det har jo været finansministerens yndlingspostulat i lang tid, at alt, som var skidt på hans embedsområde også i hele året 1972, var hr. Ninn-Hansens skyld. Det har vi hørt i lange tider, og finansministeren må

være så beruset i overbevisningen om, at han har haft succes med dette postulat, at han nu minsandten også vil prøve, om han kan sælge denne forklaring også i hele kalenderåret 1973. Det er stærkt. Mere end 2 år efter at finansministeren, der jo er kildeskattens virkelige fader, har taget tøjlerne, skal det stadig være den forrige regerings skyld, hvad der sker på skatteområdet. Men det er ikke holdbart, og jeg vil gerne bede finansministeren overveje følgende ræsonnement: hvis den forrige regering havde sat ligningsgrundlaget op med de samme 15 pct., som den nuværende regering nu gør; så kunne den forrige regering have fastsat en væsentlig lavere trækprocent for kalenderåret 1972, og så ville stigningen i trækprocenter til næste år have været endnu mere påfaldende. Og én ting til: hvis dette var sket, havde den nuværende finansminister ikke fået et stort restskattebeløb i sin kasse i løbet af kalenderåret 1973, som betyder meget store skatteindbetalinger for ham i det år, uden at disse skatteindbetalinger stammer fra samme års udskrivningsprocent. Dette skal jeg indrømme er hr. Ninn-Hansens skyld, for at bruge finansministerens ofte anvendte udtryk.

På trods af afgiftsbuketten stiger alligevel til næste år trækprocenterne. Hr. Orla Møller fremhævede, at nu letter man trækprocenterne. Det er en sandhed med modifikationer. Man letter dem i forhold til, hvad de ellers var blevet, men de stiger fra i år til næste år, og det er det mest afgørende, og så får vi endda også en ny milliardomkostning for befolkningen i form af afgifter.

I nogle kommuner stiger, så vidt jeg kan se, trækprocenterne chokpræget næste år. Hvis vi tager Københavns kommune, der har et næsten færdigt budgetarbejde, kan vi konstatere, at den gifte skatteyder, hvis indkomst går op fra omkring 45.000 kr. i år til omkring 50.000 kr. til næste år, får en stigning i sin trækprocent på trods af disse nye love fra 41 til 47, altså en stigning med 6, og tager vi den skatteyder, som ligger i 35.000 kr.s-klassen, er der tale om en stigning fra 38 til 42 i trækprocent. Denne stigning dækker i realiteten kun ca. de forventelige prisstigninger. Oven i dem kommer afgifterne, og det viser altså, at vi ikke har nået det mål, vi burde have nået, at sikre uændret samlet skattetryk til næste år.